ter Udkastet det mellem Ægtefællerne bestaaende Formuesfællesskab *baade* ved Separation og ved Skilsmisse, medens det nu *kan* blive bestaaende ved Separation. Til denne Regel giver Udkastet en Tilføjelse, der utvivlsomt vil faa ikke ringe Betydning, da den angaar de mange Tilfælde, hvor det Bo, der skal deles, er ganske lille; der siges nemlig, at naar der gives Dom til Separation i Tilfælde, hvor der foreligger positive Forseelser fra den ene Parts Side, skal der, hvis Boet er af ringe Værdi, efter Paastand tillægges Sagsøgeren Ret til af Boet at udtage Bohave o. lign. i det Omfang, hvori han skønnes at trænge dertil for at kunne opretholde Hjemmet, *selvom* der herved tilfalder ham mere end hans Andel i Boet. Denne Regel vil sikkert blive til Gavn for mange fattige Kvinder, som har maattet søge Separation paa Grund af Mandens Drikfældighed eller Brutalitet og bliver stillet alene med Børnene, og hvem det er ubilligt at berøve Halvdelen af det nødtørftige Indbo.

Udkastet foreslaar en ganske ny Erstatningsregel, idet det vil hjemle en „billig Godtgørelse", der fastsættes under Hensyn til begge Parters økonomiske Kaar og de øvrige Omstændigheder for de Tilfældes Vedkommende, hvor der gives Skilsmissedom paa Grund af Forhold, „hvorved den ene Ægtefælle grovt har krænket den anden." Der tænkes ikke herved paa nogen bestemt Skilsmissegrund, men det overlades helt til Domstolenes eget Skøn efter alle de i det enkelte Tilfælde foreliggende Omstændigheder at bestemme, om saadan Godtgørelse er rimelig.

Hvad angaar Pligten til *Underholdsbidrag under Separationen* er Hovedreglen nu den, at den paahviler Manden, men ikke Hustruen. Udkastet gør den principielle Forandring, at Underholdspligten i sin Almindelighed anerkendes for *begge* Ægtefæller, men den praktiske Forskel bliver ikke stor, da Underholdspligten, fraregnet de Tilfælde, hvor Parterne selv har truffet Overenskomst om dette Spørgsmaal, kun bliver virksom, naar den særlig paalægges, og der herved skal tages Hensyn til, i hvilket Omfang den, der ønsker Bidrag, selv kan skaffe sig et efter sine Livsforhold tilstrækkeligt Underhold, og hvorvidt den anden Part efter sine økonomiske Kaar, derunder sin Erhvervsevne, formaar at udrede Underholdsbidrag; thi Betingelserne for Paalæg af Bidragspligt vil herefter kun undtagelsesvis være til Stede for Hustruens Vedkommende. Den Ægtefælle, der væsentlig bærer Skylden for Separationen, maa der ikke tillægges Bidrag, medmindre særlige Grunde taler derfor.

En almindelig Hjemmel for *Underholdspligt efter Skilsmisse* er der ikke efter den nugældende Ret; kun i ganske særlige Tilfælde kan den paalægges Manden, undtagelsesvis ogsaa Hustruen. Men Udkastet hjemler i al Almindelighed Adgang til Underholdsbidrag for begge Ægtefæller efter lignende Synspunkter som ved Separation, *dog* at Bidrag her kun bliver at paalægge, naar Omstændighederne i særlig Grad taler derfor. Dette vil f. Eks. foreligge, hvor Hustruen ved Ægteskabets Indgaaelse har opgivet et Erhverv og nu ved Skilsmissen ikke har Evne eller Kræfter til at begynde derpaa igen, eller faar overladt Børnene, som hun skal passe og opdrage.

Ordningen af Forholdet angaaende *Børnene* er et af de vanskeligste Punkter ved Separation og Skilsmisse. I nugældende Ret haves ingen faste Regler undtagen for et enkelt Tilfældes Vedkommende. Udkastet bestemmer, at Afgørelsen om, hvem der skal have Forældremyndigheden over Børnene, naar Ægtefællerne ikke er enige, træffes efter hvad der under særligt Hensyn til *Børnenes Tarv* findes billigt, hvorved selvfølgelig ogsaa maa tages Hensyn til, hvem af Ægtefællerne, der væsentlig bærer Skylden for Separationen eller Skilsmissen.

Endvidere skal der træffes Bestemmelse om Fordelingen mellem Ægtefællerne af Underholdspligten over for Børnene, og herved tages der Hensyn til Forældrenes økonomiske Forhold, derunder deres Erhvervsevne. Bestemmelsen skal som Regel kun træffes „indtil videre" og kan forandres senere af Overøvrigheden paa en af Ægtefællernes Begæring, naar Forholdene væsentlig har forandret sig eller Børnenes Tarv kræver det.

Udkastet slutter med en Del Regler om *Ægteskabssager*, der ved den udvidede Brug af Dom vil blive langt hyppigere end nu. Bl. a. bestemmes det her, at Retten paa Begæring af en Part eller et Vidne kan beslutte, at Retsmøderne skal foregaa for lukkede Døre, og at Retten ved Kendelse efter en Parts Begæring kan forbyde offentlig Gengivelse af Forhandlingerne i Retsmøderne i Ægteskabssager, derunder dog ikke indbefattet selve Dommen — Bestemmelser, der er nødvendige for ikke at give Menneskers intime Privatliv til Pris for Bladenes og Publikums Sensationslyst. —

Pladsen tillader ikke her at gaa nærmere ind paa Udkastets mange vigtige Bestemmelser, men det kan anbefales enhver Kvinde, der har Interesse for disse Spørgsmaal, at sætte sig ind i Udkastet og dets interessante Motiver. Der er sikkert rigelig Tid dertil, inden dette Udkast naar saa vidt at blive forelagt Rigsdagen som Lovudkast, men til den Tid bør Kvinderne ogsaa være paa det rene med, hvilke Ændringer de maatte ønske. Her er da i alt Fald et Omraade for Lovgivningen, hvor Kvinder ikke som saa ofte ellers kan undskylde sig med, at det angaar Forhold, der ikke vedkommer dem!

En Tak.

Mon ikke mange af Bladets stadige og interesserede Læsere lisom jeg føler Trang til at bringe Fru Ester Carstensen en Tak for den forstandige og taktfulde Maade, hvorpaa hun i de sidst forløbne 5 Aar har ledet Redaktionen af „Kvinden og Samfundet".

Jeg havde tænkt, at Røster rundt om fra vilde have istemmet den Tak, der fandtes i Bladet af 15. Oktober, og har derfor holdt min beskedne Pen tilbage, men nu vil jeg alligevel, skønt sent, vove at gøre mig til Tolk for de *mange*, som sikkert er brændt inde med en oprigtig Tak til Fru Carstensen, og et Ønske til Fru Lemche om Held og Lykke til at føre Bladet sikkert og støt gennem alle de vanskelige Skær.

En Kredsformand.